

μειδιάμα σκωπτικόν, ιδίως ὅταν μὲ ἤκουον νὰ παρεισάγω ἐν τῇ ὀμιλίᾳ μου βαρβαρισμὸν τινα, ἀκαταλόγιστον βεβαίως, ἀποσπῶντα αὐτοῖς τὴν ἰλαρότητα.

— Σταθῆτε, μοι λέγει αἰφνης, ἡ γυνὴ μεθ' ἧς συνδιελεγόμην, βλέπετε ἐκεῖνο ἐκεῖ κάτω τὸ σπιτάκι ;

Καὶ διὰ τοῦ δακτύλου μοι ἐδείκνυε μίαν τῶν γειτνιαζουσῶν τῇ ἐαυτῆς ὀπῶν.

— Ναί, τὸ βλέπω.

— Βλέπετε μίαν γυναῖκα ποῦ κάθεται στὴν πόρτα.

— Πολὺ καλά.

— Νὰ λοιπόν, αὐτὴ εἶνε ἡ πλουσιώτερή μας ; εἶνε ἡ Μανουέλλα.

— Ἄ, ἔτσι ; καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ κάμῃ περιουσίαν ;

— Εἶνε μεγάλη ἱστορία.

— Τὴν γνωρίζεις ;

— Μάλιστα ; ἀλλὰ θέλετε νὰ τὴν μάθετε καταλεπτῶς ;

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ζητῶ.

— Τότε πηγαίνετε εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν νέον ποῦ κάθεται ὀλομόναχος ; τὸν βλέπετε ; εἶνε ντυμένος ἄν ταχυδρόμος καὶ ρίχνει τὰ μάτια του πότε στὴν καλύβα ἐκεῖνη καὶ πότε στὸ δρόμο ἐκεῖ κάτω, αὐτὸς τὴν ἔχει καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, θὰ σᾶς τὴν διηγηθῆ, γιὰ τοῦ κάμνει καλὸ αὐτό.

Ἐπλησίασα πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς γραίας ὑποδειχθέντα μοι ἦτο νέος δεκαεξάετης σχεδὸν ἢ δεκαεπταέτης τὸ πολὺ, ἐξηπλωμένος νωχελῶς κατὰ γῆς ; ἐφαίνοτο κοιμώμενος ἢ ρεμβάζων βελθῶς. Ὅπως δῆποτε τοσοῦτον ἦτο ἀφηρημένος, ὥστε δὲν μὲ ἤκουσεν ἐλθόντα καὶ παρατηροῦντα αὐτὸν ἀπὸ τινων λεπτῶν.

— Εἶσαι ἀπ' ἐδῶ, φίλε μου ; τῷ λέγω.

Ὁ νεανίας ἤγειρε τότε τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας αὐτοῦ ὀφθαλμούς, μὲ παρετήρησε καί,

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν, εἶμαι ἀπὸ τὴν πόλιν ; καὶ ποσῶς δὲν ἐκινήθη τῆς θέσεώς του μὴ ὀρεγόμενος νὰ συνδιαλεχθῆ.

— Τί δουλειὰ κάνετε, προσέθηκα ἐγὼ, προτιθέμενος νὰ ἐξακολουθήσω τὴν συνδιάλεξιν.

— Δὲν κάμνω τίποτε πλέον.

— Ἄλλη φορὰ ὅμως κατὶ ἐκάνατε ;

— Μάλιστα.

— Τί ;

— Τὸν ταχυδρόμον.

— Καὶ διατί ἀφῆσες αὐτὴ τὴν θέσιν ;

— Διότι δὲν ἔχω ἄλλο ἀνάγκην νὰ κάνω τίποτε.

Ὁ νέος οὗτος, ὅστις κατ' ἄρχας μοι ἀπήντα ψυχρότατα, μοι λέγει αἰφνης :

— Καὶ σεῖς ἀπὸ ποῦ μέρους εἶσθε ;

— Εἶμαι Γάλλος.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠγέρθη ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου κεντηθείς, κραυγάζων :

— Εἶσθε Γάλλος, τότε θὰ ξεῦρετε τὸν κύριον Βενιαμίν ;

Ἡστραπτέ δὲ τὸ βλέμμα του ἐξ ἐλπίδος λέγοντός μοι ταῦτα.

— Ὅχι ; τῷ ἀπήντησα.

— Ἄ, δὲν τὸν γνωρίζετε ; εἶπε καταβιάσας τὴν κεφαλὴν, ἕνα γιαιτρό ; προσ-

έθετο ἐγείρων πάλιν αὐτὴν καὶ ἐρωτῶν με διὰ τοῦ βλέμματός.

Τῷ εἶπον ὅτι τὸ ὄνομα ἐκεῖνο μοι ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστον.

— Ἐμπρός ! θὰ περιμεῖνω ἀκόμη.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ὁ νέος ἐστάυρωσε τὰς χεῖρας καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ βράχου, ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν νὰ ἐπαναπέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖα σκέψεις.

Ἐπανέλαβον :

— Φαίνεται ὅτι θὰ ἔχῃς καμμίαν λύπην, φίλε μου.

— Ναί, κύριε, καὶ μεγάλην, πολὺ μεγάλην λύπην.

— Ἡμπορῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος εἰς τίποτε ;

— Εἰς τίποτε

— Μήπως κλαίτε κανένα ;

— Μάλιστα.

— Κανένα ἀποθαμμένον ;

— ὦ ! ὄχι, κλαίω κάποιον ποῦ ἔφυγε μακρῶς.

— Διατί δὲν πηγαίνεις νὰ τὸν εὔρῃς ;

— Ἄ, εἶνε πολὺ μακρῶς.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ μέρος ;

— Στὸ Παρίσι.

— Δὲν σοῦ γράφει ποτέ !

— Ἄ, δὲν μοῦ ἔγραψε ἐκεῖνη ποτέ τί κάνει ; ἐψιθύρισε ὁ δυστυχῆς νέος, καὶ δάκρυα μαργαρίταις ὁμοιάζοντα ἔστίλβον ἐπὶ τῶν καστανῶν βλεφαριδῶν του.

— Θὰ γνωρίζεις βέβαια ποῦ κατοικεῖ ;

— Ναί, ναί !

— Θέλεις νὰ τῆς γράψῃς ; θὰ τῆς δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὴν ἐπιστολήν σου ὅταν ἐπιστρέψω εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Δὲν ξεῦρω νὰ γράψω.

— Θέλεις νὰ τὴν εὐρῶ καί ; νὰ σοῦ γράψω ὅ, τι μοῦ εἶπῃ ;

— Θὰ τὸ ἐκάνατε αὐτό ; . .

— Πολὺ εὐχαρίστως.

— Ἄ, κύριε ἀφῆστέ με νὰ σᾶς φιλήσω τὰ χεῖρα, ἐκραύγασεν ὁ ταχυδρόμος, λαμβάνων τὰς χεῖρας μου καὶ ὑγραίνων αὐτάς διὰ τῶν δακρῶν του.

— Ἄς ἰδοῦμε, φίλε μου, τῷ λέγω, συγκεκινημένος ὑπὸ τῆς εἰλικρινοῦς ταύτης θλίψεως, θὰ κάμω ὅ, τι θελήσῃς ; ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν.

— Ποίαν ; ; πῆτέ μου !

— Νὰ μοῦ διηγηθῆς τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναμιχθῶ καὶ ἐγὼ.

— Ὅ, τι θέλετε . . . Ἐλάτε μαζί μου ἄλλο μακρύτερα ; θὰ καθίσωμε στὸν ἴσκιον καὶ θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα.

Ὁ Παπέλος, τοιοῦτον ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ ταχυδρόμου, κατῆλθε στενήν τινα ἀτραπὸν καὶ δεικνύων μοι κοιλότητά τινα βράχου δροσερὰν καὶ σκιερὰν, ἵνα καθίσω, ἤρξατο οὕτω :

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ποῦ εἶνε ἐκεῖ κάτω στὴν πόρτα της — νὰ διὰ τοῦ δακτύλου μοι ἐδείκνυε τὴν ὑπὸ τῆς γραίας ὑποδειχθεῖσάν μοι, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα ἐκαθήμεθα ἠδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν τὸ πᾶν χωρὶς νὰ φαινόμεθα, — ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη εἶνε ἡ μητέρα της.

— Ἡ μητέρα τίνος ;

— Τῆς Πασιτᾶς.

— Καὶ ἡ Πασιτὰ ἦτο ; . .

— Ἡ Πασιτὰ ! ἦταν ἐκεῖνη, ὑπέλαβε μετὰ τόνου, ὃν ἀδυνατῶ νὰ περιγράψω. ὦ ! προσέθετο ὁ νεανίας, κακὴ μάμμα ! νὰ χωρισθῆ ἀπὸ τὸ παιδί της, γιὰ τὴν πλήρωσαν αὐτὸ τὸ χωρισμὸ !

— Προσπάθησε νὰ συμμαζεύσῃ τὰς ἰδέαις σου, φίλε μου ; διαφορετικὰ δὲν θὰ ἐννοήσω τίποτε ἀπὸ τὴν διήγησίν σου.

— Ἐχετε δίκαιον, ἐπανάλαβεν ὁ Παπέλος, θὰ ἀρχίσω ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἱστορίαν μου.

Ἐπεται συνέχεια.

N. K. Σ.

ΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ **Α. Καλλιθεῶκα** ὑφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς.

Εἰς τόμος εἰς σχῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραχμῶν 8.

Πωλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀριθ. 9 γραφεῖον τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*.

Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρα. 8,50 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικιδιδασκάλλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [53]

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονεύου», μυθιστόρ. δραματικώτατον Ἐαβιέ - Δε - Μοντεπέν, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραχ. . . . . . 3 [3,30]

«Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου . . . . . λεπ. 50 [60]

«Υγραίνῃ», Παύλου Μαντεγάτσα, μετάφρασις Ν. Ἀξελου, ἱατροῦ . . . . . Δρ. 4 [4,30]

«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ) . . . . . Δρ. 4 [4,30]

«Οἱ Μλόνημοι τῆς Σπιτιζέβερης», μυθιστορία Ἐαβιέ Μαρμι, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας . . . . . Δρ. 1,50 [1,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρῆ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προετέθη ἐν τέλει κ. ἰ. τὸ δῶμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννησάρων». Τόμοι 2 . . . . . Δρ. 5 [5,50]

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὁγκώδεις τόμους . . . . . Δρ. 4 [4,4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου δρα. 2 [2,20]

«Ἡ Γυναίκα, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθου Ν. Τριανταφύλλου . . . . . Δρ. 1 [1,20]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ . . . . . Δρ. 3 [3,30]

«Ἄεων Ἀσάνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰαδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]

«Τὰ Δύο Ἄλκινα Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρα. 1,60 [2]

«Ἡ Ὁραία Παρισινή» . . . . . λεπ. 60 (70)

«Ἐρως καὶ Σα», Ἀθηναϊκαὶ Εἰκόνες ὑπὸ Αἰσώπου . . . . . δρα. 1 [1,40]